

Patrick Lagrou

De poorten van Atlantis

δ

1 km

HET NOORDELIJK GEDEELTE VAN Long Island

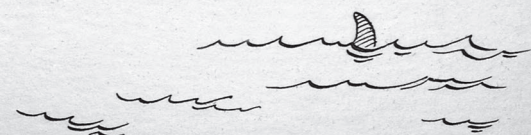
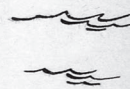
1. DE COLUMBUSBAAI.
2. HET WESTELIJKE
VUURTORENTJE.
3. DE VUURTOREN.
4. DE DOLFJENEN~
INHAM.
5. DE MANGROVE~
BAAI.
6. HET VARKENSEILAND.

Caribische Zee

7. DE KREEFTSKEERKING.
8. DE LAGUNE.
9. DE HEUVEL.
10. DE KORALENTUIN.
11. HET BRUGGETJE.
12. HET PAD.
13. HET HUIS VAN MARIJN.
14. HET HUIS VAN ROBY.

7

1.

*Dinsdag 20 juni omstreeks 11.45 u.,
de Caribische kust van Long Island bij de Bahamas*

Bijna tergend langzaam kwamde witte bulrugwalvis met zijn kop boven water. Dit moest het eiland zijn, dacht hij. Het eindpunt van zijn lange tocht. Zo behoedzaam mogelijk speurde het immense dier de horizon af. Want waar land lag, daar zaten meestal ook mensen. En met hen kon je nooit voorzichtig genoeg zijn. Tussen de bomen op het zandstrand bewoog niets. De walvis was opgelucht en slaakte een diepe zucht. Metershoog vloog de waterdamp de lucht in. Terwijl de wolk van minuscule druppeltjes met de wind werd meegevoerd, liet de bulrug zich weer tot onder het wateroppervlak zakken. Hij moest nu alleen nog een van de dolfijnenkinderen vinden. Als hij daar vandaag nog in slaagde, dan bleef er nog genoeg tijd over voor het grote moment zou aanbreken. Dagenlang had het dier zich met krachtige slagen van zijn staart door de wateren van de Atlantische Oceaan geploegd. Hrün̄ta was door de ouderen uitverkoren om deze moeilijke opdracht tot een goed einde te brengen. Tijdens zijn reis vanuit de ijsskoude, polaire wateren had hij voortdurend in contact gestaan met de anderen. Hun liederen die hem de weg wezen, reikten tot aan het andere einde van de wereld. Maar naarmate hij zich van hen verwijderde, kwam het gezang steeds minder duidelijk door. Niet door de afstand, die groter werd, nee, wat vooral stoorde was het toenemende geruis van de ijzeren monsters die overal in dit deel van de wereld rondzwommen. De grote gevaarten met mensenwezens binnenin,

van wie sommigen nog steeds dodelijke pijlen
naar walvissen durfden te schieten.
Toch had hij zijn weg gevonden. Zonder veel moeite
hadden ze hem binnengeloodst in wat al van oudsher
de ‘Tong van de Oceaan’ werd genoemd.
Vele honderden generaties walvissen
hadden al hun kennis in hun liederen aan elkaar doorgegeven.
En nu de nood het hoogst was,
zou hun kennis misschien hun redding betekenen.
Tenminste, als Hrünta in zijn opdracht slaagde.
Zodra de walvis het langgerekte eiland had herkend,
was hij in westelijke richting uitgeweken.
Aan deze kant strekte zich de Caribische Zee uit.
Die was heel wat minder diep dan de oceaan
en zelfs gevaarlijk ondiep aan deze kant van het eiland.
Toch wist hij dat hij alleen hier een kans had
om een van de mensenkinderen te ontmoeten.
Er waren er maar weinig die in staat waren hem te begrijpen.
Dat hadden de bultruggen van hun broeders,
de grijze walvissen, en van hun neven, de dolfijnen, vernomen.
Sinds Hrünta de veilige ‘Tong van de Oceaan’ had verlaten,
was de bodem opeens fors omhoog gekomen.
Veel ruimte tussen het zand onder hem
en het wateroppervlak boven hem bleef er niet over.
Hij beseftte nu meer dan ooit hoe kwetsbaar hij was.
Als een van de ronkende mensenvogels over hem heen zou vliegen,
zouden ze hem onmiddellijk zien. Hij zou niet eens de kans krijgen
om weg te duiken. Toch had hij er alle vertrouwen in.
Vooral nu hij de toegang tot de lagune had bereikt
waar een van de dolfijnenkinderen woonde.
Tenminste, als de beschrijving van die kudde tuimelaars klopte.
De walvis stopte even en kwam voor de tweede keer
met zijn kop boven water.
Voor zich uit zag hij een langgerekt binnenmeer.
Helemaal aan het uiteinde ervan stond een houten woning
met een kleine aanlegsteiger.

Daar moest een van de mensenkinderen wonen.
Maar om vlakbij te komen, moest het kolossale dier
zich eerst door de nauwe toegang wurmen.
Hrünta voelde hoe zijn witte buik over het zand schoof.
Maar na een paar krachtige slagen van zijn staart
en wat gezwaai met zijn lange vinnen,
was hij vlug voorbij de hindernis.
Gelukkig was de lagune diep genoeg
zodat hij er zich vrij in kon bewegen.
In een mum van tijd bereikte hij het houten huis
en klapte hij met zijn staart op het water.
Als een van de dolfijnenkinderen er was,
zou het niet lang duren voordat het tevoorschijn kwam.
Maar alles rondom het huis bleef stil.
Even wist het reusachtige dier niet wat het moest doen.
Met deze mogelijkheid had Hrünta
geen moment rekening gehouden.
Nu kon hij alleen maar afwachten. En dat viel gelukkig niet tegen.
Het water was lekker warm en na die dagenlange tocht
kon hij zich een paar ogenblikken rust best veroorloven.
Tot hij merkte... dat het waterpeil langzaam aan het zakken was.
In één woest gebaar draaide hij zich om
en snelde hij naar de toegang tot het binnenmeer.
Maar hij was te laat. De hoogwaterstand van daarnet
was omgeslagen in eb. De bulrugwalvis kon de lagune
niet meer verlaten en zat als een rat in de val.
Marius brak door de waterspiegel heen
en zette zijn masker op zijn voorhoofd.
Hij wist dat het een slechte gewoonte was,
maar omdat het water hier zo glad was als een biljartlaken,
hoefde hij niet bang te zijn dat hij zijn masker zou verliezen.
Deze duik in de 'Koralentuin', zo heette het kleine rif
dat hij vanochtend speciaal had uitgekozen,
was bijzonder goed verlopen.
Een betere plaats voor een doopduik
was er rondom het hele eiland niet te vinden.

Toen de Moby Dick hier gisterenavond zijn anker had uitgeworpen, had hij nooit durven vermoeden dat er zich aan boord zo veel geweldige kerels zouden bevinden.

Het milieuschip was net begonnen aan zijn terugreis naar het noordelijke gedeelte van de Atlantische Oceaan.

Daar wilde kapitein Johnson

zijn zomercampagne tegen de illegale walvisjacht beginnen.

Tijdens de doortocht van de Bahamas

had hij besloten even aan te leggen ter hoogte van Long Island.

De gezagvoerder van de Moby Dick

wilde van de gelegenheid gebruik maken

om de befaamde dolfijnenexpert Ben Jansen te ontmoeten.

Maar Marijns vader was net voor een paar dagen

naar Miami vertrokken.

Bijna had de Moby Dick vanochtend opnieuw het anker gelicht,

als Marijn hen niet had verleid met een paar prachtige duiken.

Zo konden enkele leden van de bemanning

ook kennismaken met de mooie onderwaterwereld.

Na een korte aarzeling had kapitein Johnson ermee ingestemd.

Zijn vermoeide bemanning kon een dagje rust en ontspanning

best gebruiken.

Als laatste beklom Marijn de duikersladder.

Zijn 'leerling' had hij natuurlijk laten voorgaan.

Eenmaal aan dek van het schip werd hij opgewacht door Talitha.

Tijdens de duur van de duik had zij de hele tijd

op de uitkijk gestaan om in te grijpen als dat nodig mocht zijn.

Alhoewel Marijn nog niet oud genoeg was

om als duikinstructeur op te treden, had hij in een paar jaar tijd

toch al aardig wat duikervaring opgedaan.

Het was Dennis, de stuurman van de Moby Dick,

die met hem zijn eerste proefduik had gemaakt.

Het water in de 'Koralentuin' was amper vier meter diep

en bovendien was het de kalmste plaats bij het eiland.

Marijn beseftte dat hij geen enkel risico had gelopen.

Het was dan ook niet te verwonderen

dat Dennis uitgelaten tekeering

toen hij op het dek van de *Moby Dick* zijn duikuitrusting uittrok. ‘Schitterend!’ riep Dennis. ‘Nooit had ik me kunnen voorstellen dat het er onder water zo mooi uit kon zien.

Ik weet niet hoe ik jou kan bedanken.’

‘Laat maar,’ antwoordde Marijn, ‘de fantastische verhalen die ik gisterenavond van jullie mocht horen, en vooral, wat jullie allemaal voor de walvissen doen, zijn meer dan genoeg.’

‘En toch wil ik er iets persoonlijks tegenover stellen,’ was de reactie van de stuurman. Hij was een boom van een vent. Een indiaan uit het zuidwesten van de Verenigde Staten, die zelfs Talitha’s vader nog had gekend.

‘Ja,’ ging Dennis lachend verder, ‘nu jij mij een soort waterdoop hebt bezorgd, wil ik je graag kennis laten maken met een echte vuurdoop.’

‘Een vuurdoop?’ vroeg Marijn. ‘Wat bedoel je?’

‘Nou, een paar jaar geleden heb ik nog een tijdje in een circus gewerkt. Ik heb daar geleerd hoe je vuur moet spuwen.’

‘Vuur spuwen?’ vroeg Marijn opnieuw.

‘Is dat niet verschrikkelijk moeilijk en gevaarlijk?’

‘Moeilijk? Nee, helemaal niet. Het is zoals die duik van daarnet. Je leert het in een handomdraai. Zin?’

Marijn keek vragend naar Talitha. Ze haalde haar schouders op.

‘Pas toch maar op dat je je niet verbrandt,’ zei ze ten slotte.

‘Verbranden?’ riep Dennis lachend. ‘Nee, hoor.

Jij hebt me daarnet niet laten verdrinken, dus zal ik ervoor zorgen dat je het niet te warm krijgt. Trouwens, wist je dat jij als duiker erg geschikt bent om vuurspuwer te worden?

Kom, ik zal het je laten zien.’

Marijn werd steeds nieuwsgieriger. Als het inderdaad zo gemakkelijk was, zoals de indiaan beweerde, dan mocht hij deze kans zeker niet voorbij laten gaan.

Wie weet waar het hem nog van pas zou komen.

Zodra Dennis helemaal afgedroogd was, verdween hij in de richting van de machinekamer.

Nog geen twee minuten later kwam hij terug met

heel wat spullen in zijn armen: een borstelstok, een oud T-shirt, een pak gesteriliseerde melk, een plastic fles met een kleurloze vloeistof erin, een groot glas water en een aansteker.

‘Ziezo,’ zei hij op het moment dat hij alles op het dek neerzette, ‘hiermee moeten we het doen. Eerst maken we onze fakkel.’

‘Een fakkel? Heb je die nodig om vuur te spuwen?’ vroeg Marijn.

‘Natuurlijk, hoe krijg je anders de hele boel in de fik?’

‘Ik begrijp er nog altijd niets van.’

‘Wacht maar, dat zal vlugger gebeuren dan je denkt.’

Dennis greep de borstelstok vast, legde hem op zijn knie en brak er een stuk af.

‘Vijftig centimeter is meer dan genoeg.’

Vervolgens nam Dennis het kapotte T-shirt en scheurde het in één ruk in tweeën.

‘Dat wordt de wiek,’ legde hij uit, terwijl hij de lap rond het uiteinde van de stok wikkelde.

Daarna bond hij het andere stuk van het T-shirt als een sjaal om zijn voorhoofd.

‘Waarom doe je dat?’ vroeg Marijn.

‘Omdat ik verdomme niet wil dat mijn mooie, lange haar ook in de vlammen opgaat,’ riep hij lachend.

‘Ik kan me anders evengoed laten scalperen!’

Marijn moest lachen om de reactie van de indiaan.

Die sloeg er geen acht op en trok nu het pak melk open.

‘Dient dat misschien om te blussen?’ vroeg Marijn.

‘Nee, maar wel om te verhinderen dat je de rest van de dag op de plee doorbrengt.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Nu, als je straks van dat goedje drinkt,’

en Dennis wees naar de fles met kleurloze vloeistof,

‘moet je ervoor zorgen dat je niets doorslikt.

En als je toch enkele druppels zou binnenkrijgen,

dan zal de melk ervoor zorgen

dat de werking geneutraliseerd wordt.

Daarom moet je je mond zo goed mogelijk spoelen met melk.’

‘Bwèèk!’ riep Talitha, ‘melk, dat kan ik niet over mijn lippen krijgen. Gelukkig hoef ik niet mee te doen.’

‘Mij straf je er in elk geval niet mee,’ antwoordde Marijn.

‘Maar welk spul zit er dan in die fles? Toch geen benzine zeker?’

‘Heregod! Spaar ons!’ riep de indiaan. ‘Als je vuur wilt spuwen, onthoud dan dat je enkel en alleen lampenolie neemt.

Knoop dat goed in je oren. Wie benzine, petroleum, alcohol of welk ander ontvlambaar product ook gebruikt,

blaast zichzelf het ziekenhuis of de dood in. Begrepen?’

Marijn knikte.

‘En nu ga je oefenen met een glas water.’

‘Oefenen?’

‘Jazeker, je hebt ons vanochtend

ook eventjes laten oefenen in een ondiep zwembad. Dus...’

‘En wat moet ik dan doen?’ vroeg Marijn.

‘Eerst diep inademen, dan een slokje water in je mond nemen

zonder het door te slikken. Daarna je lippen

stevig op elkaar drukken en het water zo krachtig mogelijk

naar buiten persen.’

Marijn deed wat hem werd opgedragen.

Een nevelwolk van fijne waterdeeltjes vloog meters ver vooruit.

‘Schitterend!’ riep Dennis. ‘Een walvis zou het niet beter hebben gedaan. Je ziet dat jij als duiker krachtige longen hebt ontwikkeld. Mooi zo. Doe het nog maar eens.’

Marijn begreep er nog altijd niet veel van,

maar herhaalde de stunt met minstens evenveel enthousiasme.

‘Maar waarom moet je dat zo doen?’ vroeg hij,

nadat hij een restje water had uitgespuwd.

‘Omdat je dat straks met de lampenolie moet doen,’

zei de indiaan. ‘Het komt erop aan de olie

maximaal te verstuiven, zodat hij uiterst brandbaar wordt.

Op die manier krijg je een steekvlam,

zonder dat je zelf met het vuur in contact komt.

Kijk, ik zal het je laten zien.’

De indiaan draaide de fles met lampenolie open.

Met een flinke scheut doordrenkte hij het stuk T-shirt

aan het einde van de stok. Toen stak hij het met een aansteker in brand. De fakkel brandde meteen.

‘En nu komt het erop aan je perfect op te stellen. Vuur spuwen gaat het beste als het windstil is. Met een beetje wind zoals vandaag, moet je zo staan dat die van rechts vooraan komt.’

‘Voor?’ riep Marijn. ‘Is het niet net andersom?’

‘Met de wind in de rug, bedoel je? Nee, doe dat alsjeblieft nooit, want dan slaat de vlam in je gezicht. Onthoud dat de steekvlam altijd in de richting gaat van waar de zuurstof komt. Gesnapt?’

Marijn knikte. Na die woorden pakte Dennis het pak melk vast, nam een slok, spoelde zijn mond even en spuugde de witte vloeistof recht in zee.

‘En nu komt het,’ riep hij.

De indiaan zette de fles met lampenolie aan zijn mond en nam wat van de vloeistof in zijn mond.

De brandende fakkel, die hij nog steeds in zijn rechterhand hield, bracht hij met de vlam op ooghoogte.

Met zijn lippen op elkaar geperst, blies hij het goedje net boven de brandende fakkel naar buiten.

Er klonk een zacht gebrul en een steekvlam van wel zes meter lengte verspreidde zich over het water.

‘Wauw!’ riep Marijn en samen met de andere aanwezigen klapte hij spontaan in zijn handen.

‘Jouw beurt,’ zei de indiaan, terwijl hij Marijn de brandende fakkel in de hand duwde. ‘We zullen eens kijken hoe ver jouw steekvlam reikt.’

Even kromp Marijn in elkaar. Was hij daarnet nog de duikleider, met al die nieuwsgierige blikken op hem gericht, nu voelde hij zich opeens heel klein worden.

Toch had hij er vertrouwen in, want het leek inderdaad allemaal zo eenvoudig.

Met zijn linkerhand nam hij het pak melk, spoelde zijn mond met een flinke slok en spuugde het uit.

Daarna kwam de lampenolie. Die had een vette, ranzige smaak. Inderdaad geen goedje om door te slikken.